

PUNT DE VISTA

Alcohol i locals eclesials

Sembla que la diversió s'hagi associat al consum de tòxics, com a mínim d'alcohol en quantitat. Les limitacions del confinament van portar a botellots que van acabar provocant aldarulls. El problema, però, és el confinament, una joventut sense ideals, o la falta de propostes de lleure en positiu?

Molts agraïm l'oportunitat que vam tenir en la nostra adolescència i joventut, els referents que ens van orientar, les relacions socials i el compromís que vam poder viure. Aquestes propostes educatives en entorns parroquials, d'escoles religioses, les tenen, els joves d'avui?

Molts cristians ens sentim orgullosos de l'obertura als més vulnerables de l'Hospital de campanya de la parròquia de Santa Anna. I no és el mateix oferir les sales parroquials al centre d'esplai, agrupa-

ment escolta o grup de joves? La generositat obrint els espais no suposa l'oportunitat única d'acompanyar-los? De ser referents per a alguns nois i noies? D'escoltar-los en una societat on pocs els escolten? No és també atendre l'emergència social acollir amb mentalitat oberta els joves a les nostres comunitats?

En una entrevista recent, el sociòleg Javier Elzo assegurava que els botellots allunyaven els joves de locals més perniciosos. Segons el catedràtic de la Universitat de Deusto, en aquest context de tanta incertesa, els joves han perdut els referents per discernir el que és bo o dolent i, per tant, creen el seu propi sistema de valors basant-se en allò que és útil o «guai». Si al local de la parròquia els joves poden trobar aquest espai on sentir-se còmodes, socialitzar-se, reunir-se,

JOSEP ORIOL PUJOL I HUMET
 Director general de la Fundació Pere Tarrés

divertir-se, fer un treball voluntari generós, l'estem aprofitant com a forma d'influir en el seu sistema de valors i alhora allunyar-los de locals nocturns i dels botellots de carrer.

Obrir les nostres comunitats parroquials continuarà sent, si se sap aprofitar, l'oportunitat d'atraure famílies a la proposta de l'evangeli, mentre que «foragitant-los» des d'essencialismes desitjables, però necessàriament minoritaris, pot suposar una omisió de tristes conseqüències.

No és també atendre l'emergència social acollir amb mentalitat oberta els joves a les nostres comunitats?

MAR PÉREZ

Doctora en Sagrada Escriptura

En l'aspra situació en què s'entrellacen el plany i l'amenaça, no es troba cap pregària que pugui fer desaparèixer les pors més visceral. Aleshores, si intentem girar els ulls cap al nostre germà Job i parar orelles per sentir la veu de Déu, anomenat El-Shaddai en aquest llibre, descobrim que el que significa «aquell que diu: Ja n'hi ha prou!» és el que ens cal per sortir de la terrible espiral de la por.

Quan s'arriba a aquest punt, ens trobem davant d'un Déu que ens ha arrossegat fora del clos i ens ha deixat sense garanties. Ja no es tracta de triar entre un Déu Jutge i un Déu pervers, sinó que es tracta d'un altre Déu: un Déu relació que no suposa seguretat, un Déu gratuïtat.

Ens cal integrar l'absència de sentit del dolor de la malaltia i que aquest acte esdevingui el més gran acte de fe, sense contingut, de manera abso-

LA SAL DE LA TERRA

«L'altre Déu» (tercera part: la Gràcia)

luta. La fe que integra el plany i l'amenaça no té cap contingut específic: és la fe, simplement, en la seva nuesa absoluta.

Llavors descobrim que tenim dues opcions davant de la desgràcia, de la malaltia o de la mort: podem embolcallar-nos amb el plany i arruïnar la nostra vida amb una existència insuportable, condemnant qualsevol esperança i submergint-nos en terrors que només esperin la mort; o podem posar-nos en mans del Déu de la Vida, que no ens garanteix cap seguretat, però que ens convida a lluitar sense fer càlculs, acceptant la mala sort.

Ja no es tracta de triar entre un Déu Jutge i un Déu pervers, sinó d'un Déu relació que no suposa seguretat

Hem de deixar de banda el sistema retributiu que garanteix el mal als dolents i el bé als bons. Job era un home bo. Però Déu vol que creguem en ell de franc, a canvi de res, de forma gratuïta. Déu necessita que treballem amb ell per posar límits al dolor, per defensar amb dents i ungles la vida. Ningú diu que sigui fàcil, per això Jesús no ens jutja, perquè sap com de profundes són les nostres tenebres i les nostres pors. Sap que és més senzill viure en la religiositat d'un clos tancat per tal de no deixar-nos endur per la desesperança en la recerca d'un culpable.

Déu i cadascun de nosaltres compartim un mateix objectiu: la protecció de la Vida sota la seva mirada amorosa i severa. No podem empresonar-lo en reflexions teològiques. El Déu de la Vida vol que ens arriquem a viure.